

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ!...

[Ένα συγκινητικό άρθρο του διασήμου κωμικού της οθόνης Μπάστερ Κήτον, γραμμένο δυό μήνες πριν από τη μοιραία νευρική κρίσι του, που τον ώδηγησε στο φρενοκομείο.]

ΔΕΝ υπάρχουν πιά τραγικοί άνθρωποι από εκείνους που κάνουν τους άλλους να γελούν. Μια τέτοια σκληρή μοίρα ώδηγησε τον περίφημο Άγγλο κλόουν Γκάρρετ στην αυτοκτονία και τον επίσης διάσημο Γάλλο κωμικό ήθοποιό της οθόνης Μάξ Λίντερ στον ίδιο «τρελλό» θάνατο.

Ο κόσμος πίστεψε πως είχαν κ' οί δυό τους τρελλαθῆ. Μά, αυτό δεν εἶνε ἀλήθεια. Οἱ φίλοι τους μπορούν να σᾶς πουν τί ἐξαιρετικές ὑπάρξεις πού ἦσαν και οἱ δυό αὐτοὶ μεγάλοι καλλιτέχναι. Ο ἥθνος τους δεν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά μιά μεγάλη διαμαρτυρία κι' ἕνα ἀνώτερο εἶδος περιφρονήσεως. Καὶ οἱ δυό τους ἦσαν θύματα τοῦ κόσμου και τῆς τέχνης τους. Ὅλοι και πρὸ πάντων ἡ γυναῖκες, ξεχνοῦσαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος κ' ἡ τέχνη τῆς ἡθοποιίας εἶνε δυό ξεχωριστὰ πράγματα και ὅτι οἱ δυό αὐτοὶ καλλιτέχναι εἶχαν μιά καρδιά πού ἀγαποῦσε με τρυφερότητα. Κι' ἔτσι ἡ ἴδια αἰτία ὡδήγησε και τοὺς δυό στην αυτοκτονία: ἡ σκληρότης τῶν γυναικῶν. Ἡ ἴδια αἰτία θὰ με κάνη κι' ἐμένα να δώσω ἕνα ξαφνικό τέλος στο μαρτύριό μου. Ὁ θάνατος εἶνε μιά ἀπολύτρωση.

Ὅπως στον Γκάρρετ και στον Μάξ Λίντερ, ἔτσι και σὲ μένα ἡ γυναῖκες δεν μου ἔδειξαν ποτὲ τὴν ἀγάπη και τὴν τρυφερότητα πού ζητοῦσα. Μ' ἔβλεπαν πάντα ὡς κωμικό ἡθοποιό και ὄχι ὡς ἄνθρωπο, πού ἔχει αἰσθηματὰ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος και πού πάσχει ἢ χαιρέται ὅπως κάθε ἔρωτευμένος. Ἡ αἰσθηματικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μου εἶνε μιά σειρά ἀπὸ τραγικὲς ἀπογοτεῦσεις και ἀπερίγραπτα μαρτύρια. Ποτὲ ἡ γυναῖκες δεν με πῆραν στὰ σοβαρά. Ἀντὶ να βρῶ τὴν χαρὰ και τὴν εὐτυχία κοντὰ τους, εὑρισκα πάντα μιά ἰα κι' ἕνα γέλιο πού με πλήγωνε. Ἔτσι, γιὰ ν' ἀποφεύγω αὐτὲς τὲς αἰσθηματικὲς συγκρούσεις, κλεινόμουν στον ἑαυτό μου και δίσταζα να ἐκδηλωθῶ. Αὐτὴ ὅμως ἡ ταχτική, ἀντὶ να καλυτερέψη τὴ θέσι μου, τὴν χειροτέρευε. Μὲ εἶπαν δειλὸ κι' ἄπειρο στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος. Μὲ μιά τέτοια φήμη τώρα, ἕνας ἄνδρας ἔχει παραπολὺ λίγες ἐπιτυχίες στὲς γυναῖκες.

Ἐχω σοβαρὸ χαρακτήρα κι' ἀντικρῶζω με τὸν πῖο εὐσυνειδητὸ τρόπο τὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Αὐτὸ, ἄλλωστε φαίνεται και στὴν τέχνη μου. Παρουσιάζω ἕνα τραγικὸν ἄνθρωπο, πού παθαίνει ἕνα σωρὸ περιπέτειες, κι' αὐτὸ, ἀντὶ να συγκινή τὸν κόσμο, τὸν κάνη να ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια. Μὲ τίποτε δεν θέλησα, ὅτε μιά φορὰ να προκαλέσω τὸ γέλιο του. Θέλησα μόνο να τοῦ δείξω ὅτι μεταξὺ τοῦ κωμικοῦ και τοῦ τραγικοῦ δεν ὑπάρχουν ὅρια. Ὅρια μόνο ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ τραγικοῦ και τοῦ γελοίου... Μὰ αὐτὴ τὴ διαφορά τὴν ξεχνοῦμε ὅλοι μας!

Ἡ πρώτη γυναῖκα πού ἀγάπησα, ἦταν μιά συνάδελφός μου, πού ἐργαζόταν στὸ ἴδιο μιούζικ-χάλλ με μένα, ὡς χορεύτρια. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα βγεί στο θέατρο μαζί με τὸν πατέρα μου και τὴ μητέρα μου, πού ἦσαν κι' αὐτοὶ ἡθοποιοὶ τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου. Δεν θέλω ν' ἀναφέρω τ' ὄνομά της, ὅπως δεν θ' ἀναφέρω και τ' ὄνομα καμμιάς ἄλλης. Ὅλες τὲς ἔχουν πετύχει σήμερα στὴ ζωὴ και στὸ θέατρο ἢ στον κινηματογράφο. Ἔτσι δεν θέλω να νομίση κανεὶς πως ὁ σκοπός μου εἶνε να τὲς δυσφημῶ.

Ἡ χορεύτρια αὐτὴ λοιπὸν ἦταν μιά κοπέλλα δεκαοχτῶ χρόνων τόσο ὡμορφη, ὡστε μπορούσα και να θυσιασθῶ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀγάπη της. Ἔτσι, κάθε φορὰ πού εὑρισκα τὴν εὐκαιρία, τῆς μιλοῦσα με σοβαρότητα γιὰ τὸ αἰσθημά μου, και με μεγάλη χαρὰ τῆς ἔκανα πάντα διάφορα μικρὰ δῶρα. Ἐκείνη, τὰ δεχόταν με ἀπλότητα, με ἄκουγε μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη κι' ἐνὶ δὲν ἤθελε διόλου να κρύψη πως τὴν συγκινοῦσε κάπως τὸ αἰσθημά μου. Ἐνα βράδυ μάλιστα, πού τῆς πρόσφερα ἕνα ὡμορφὸ δαχτυλίδι, θυσιάζοντας γιὰ τὴν ἀγορὰ του τὸν μισθὸ μου ἕνός ὀλοκλήρου μηνός, ἡ χορεύτρια μ' ἀγκάλιασε ξαφνικά, με

φίλησε στὸ στόμα και μοῦ εἶπε πως μ' ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη..

Τὸ ἄλλο βράδυ, μπαίνοντας ξαφνικά στο καμαρίνι της, τὴ βρῆκα στὴν ἀγκαλιά ἕνός θαυμαστοῦ της. Θύμωσα λοιπὸν και τὲς ἔκανα διάφορες παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀνάρμοστη διαγωγή της. Ἐκείνη ὅμως, δεν βρῆκε τίποτε ἄλλο να μοῦ πῆ παρά μόνο ὅτι ἤμουν πολὺ ἀνόητος να νομίζω ὅτι μπορούσε ν' ἀγαπήση μιά γυναῖκα ἕναν παληάτσο σάν κι' ἐμένα!...

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο πληγμὰ μου ἀπὸ μιά γυναῖκα πού τὴν ἐλάτρευα. Μὰ πως; Ἐνας κωμικὸς ἡθοποιός δεν μπορούσε ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ μιά γυναῖκα; Αὐτὸ ἦταν τόσο τερατώδες, ὡστε δεν θέλησα να τὸ πάρω στὰ σοβαρά. Ἐκανα τὴ σκέψι, ὅτι ἡ χορεύτρια ἦταν μιά ἐπιπόλαιη και μιά φιλάρεσκη και πως δεν ἦταν ἡ γυναῖκα πού μοῦ ταίριαζε.

Ἐποῦρα ἀπὸ λίγον καιρὸ, γνώρισα στον Ἅγιο Φραγκίσκο, μιά χαριτωμένη ὑπάλληλο ἕνός ἀνθοπωλείου. Οἱ γονεῖς της ἔμεναν στο Τέξας και ἦσαν παραπολὺ φτωχοὶ. Μὰ, κι' ἐκείνη, μόλις κατάφερνε να κερδίση τὴ ζωὴ της. Ἐγὼ τότε δεν ἔπαιζα ἀκόμη στον κινηματογράφο, μὰ εἶχα ἀρκετὴ φήμη και κέρδιζα ἀρκετὰ χρήματα. Πρόσφερα λοιπὸν στὴ νέα μου φίλη ἕνα σωρὸ τουαλέτες και κοσμήματα

και τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ τὴν παντρευόμουν μόλις θὰ τελείωνε, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, τὸ συμβόλαιό μου με τὸν θίασο, στον ὁποῖο ἐδούλευα. Ἐκείνη ἔκανε σάν τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ της κι' ἄρχισε να ἐτοιμάζεται γιὰ τὸν γάμο μας. Τὴν τελευταία ὅμως ἡμέρα ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖο ἀφήνοντας γιὰ μένα ἕνα γράμμα. Σ' αὐτὸ, μοῦ ἔγραφε

ὅτι εἶχε ἀλλάξει ἰδέες, γιὰτὶ εἶχε καταλάβει ὅτι δεν θὰ μπορούσε να ζῆση εὐτυχισμένη μαζί με ἕναν κωμικὸ ἡθοποιό. Εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ἡ φίλες της θὰ γελοῦσαν μαζί της, γιὰτὶ ἕνας κωμικὸς ἡθοποιός «δεν εἶνε, δυστυχῶς, ἕνα σοβαρὸ πρόσωπο». Πρυτίμησε λοιπὸν να μ' ἐγκαταλείψη και να φύγη μ' ἕναν παραγγελιοδῶχο.

Ἡ δευτέρη ἀποτυχία μου στον ἔρωτα με συνεκλόνησε. Ἐγὼ μιά πῖο μελαγχολικός, ἔχασα κάθε διάθεσι γιὰ δουλειὰ και παράτησα τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ πέρα, κατάλαθα πως ἡ μόνη διέξοδος στο μαρτύριό μου ἦταν ἡ ἀφοσίωσις μου στὴν κινηματογραφικὴ τέχνη. Δέχτηκα λοιπὸν τὲς προτάσεις πού μοῦ ἔγιναν και ἐπὶ δυὸ ὀλόκληρα χρόνια δεν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρά να «γυρίζω» διάφορες ταινίες πού δεν ἄργησαν να με καταστήσουν διάσημο.

Οἱ συνάδελφοί μου, ἄνδρες και γυναῖκες, μοῦ ἔδειχναν μιά ἐξαιρετικὴ ἀγάπη κι' αὐτὸ μ' ἔκανε να πιστέψω ὅτι εἶχα ἀποβάλει τὸν παλὸ ἑαυτό μου, τὸν «παληάτσο» κι' ὅτι τώρα ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνας ἡθοποιός ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἐρωτεύθηκα πάλι ἕνα γνωστὸ «ἀστέρα», τὴν Ἰρέν Τέσμαν και τὴν παντρεύθηκα, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, πού κράτησε δυὸ μήνες. Δεν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποκρῶσω τ' ὄνομα τῆς πρώτης συζύγου μου, γιὰτὶ εἶνε πασίγνωστο. Ὅπως εἶνε ἐπίσης γνωστὸς και ἡ μετέπειτα συζυγικὲς ἀτυχίες μου. Ἡ Ἰρέν Τέσμαν, τὸν πρῶτον καιρὸ τοῦ γάμου μας μοῦ ἔδειχνε μιά ἐξαιρετικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία ὡστόσο μοῦ φαινόταν κάπως ὑπερβολικὴ. Δεν εἶχα συνηθίσει στον ἔρωτα τῶν γυναικῶν και δεν ἤξερα τὲς περιέργες ἐκδηλώσεις του. Μὰ, δεν τὸ κρῦβω πως εἶχα και κάποια κακὴ προαίσθησι. Κάτι μοῦ ἔλεγε, ὅτι ἡ Ἰρέν Τέσμαν δεν μπορούσε να μ' ἀγαπάη με τόσες ὑπερβολικὲς αἰσθηματικὲς ἐκδηλώσεις κι' ὅπως τὸ περίμενα, δεν γελάσθηκα.

Ἡ γυναῖκα μου κατασπαταλοῦσε ὅσα χρήματα κερδίσαμε, ἔλειπε ὅλην τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι και πολλές φορὲς γύριζε ἀργὰ τὴν νύχτα και διωργάνωνε πρόχειρες δεξιώσεις στους φί-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Μιά τελευταία φωτογραφία τοῦ Μπάστερ Κήτον.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

φίλου του. Μά για ποιόν λόγο τώρα ;

Ο ιατροοικαστής, που έξεταζε από ώρα το πτώμα της ήθοποιου, έωσε τη λυσι του αινίγματος. Η ώραία Ιζέννυ είχε σπληνηριασθή με μια καρφίτσα, μ' αυτήν ακριβώς που είχε αφήσει το μαυρο σημαδάκι στο χέρι της Ιζέννυ. Μά τότε τι ήθελε το σπληνητήριο μέσα στο ποτήρι; Ο ιατροοικαστής είχε τη γνώμη ότι επρόκειτο περι σκηνοθεσίας!...

Ο Μπρεσσάρ άρχισε έτσι να βλέπει πιο καθαρά αυτήν τη ζοφερή υπόθεση. Η σκηνοθεσία του ποτηριού με το δηλητήριο εδύναμινε πως κάποιος που είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ βεβαίως να ενοχοποιήσει τον Πάωλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του που έπιαν μαζί της. Ο Σωτιέ λοιπόν δεν ήταν ο δολοφόνος. Μά ποιος ήταν άρα γε; Ο Μπρεσσάρ δεν εοίστασε να υποψιασθή τον χλωμό και νευρικό νέο που είχε πλησιάσει τελευταίος την Ιζέννυ, την είχε «σκοντήσει» για να την ζυπνήσει από το μεθύσι και ύστερα είχε φύγει μόνος του. Αυτός δίχως άλλο ήταν ο δολοφόνος και αυτός θα είχε στήσει την γνωστή παγίδα με το τηλεφώνημα, για ν' απομακρύνει τους φίλους της ήθοποιου...

Ο μαυρος μπάρμαν έδωσε μια λεπτομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών αυτού του νέου. Ο Μπρεσσάρ τότε κατέφυγε στα αρχεία της αστυνομίας κι' ανάμεσα στις φωτογραφίες των γνωστών λαθρεμπόρων των ναρκωτικών βρήκε μια, που είχε τα ίδια χαρακτηριστικά του χλωμού και νευρικού νέου του «Ρούλ». Ο λαθρεμπόρος αυτός ήταν ο Ζάν Περνώ, ένας «άσος» του υποκόσμου της Μονμάρτρης.

Από εδώ και πέρα, όλα τ' άλλα ήταν δουλειά του ασυρμάτου και των λαγωνικών της Ασφαλείας. Κι' αλήθεια, ύστερ' από ουδ' ημέρες, ο Ζάν Περνώ συνελήφθη στο αεροδρόμιο του Μπουρζέ τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να πάρη το αεροπλάνο για την Αγγλία.

Ο λαθρέμπωρος λοιπόν συνελήφθη άμέσως και ύστερ' από μια διεξονυχιστική ανάκρισι, αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι αυτός είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ Μορλάκ, για να την εκοικηθή. Η ώραία ήθοποιός τον είχε εγκαταλείψει τον τελευταίο καιρό για να κάνει λαθρεμπορικές επιχειρήσεις ναρκωτικών με τον Πάωλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του. Επίσης, δολοφονώντας την Ιζέννυ, έφριξε κρυφά μερικές σταγόνες δηλητηρίου μέσα στο ποτήρι της, για να ενοχοποιήσει ως δολοφόνο τον Σωτιέ, τον άσπινδο έχθρό του.

Όλα λοιπόν τα είχε υπολογίσει μ' αξιοθαύμαστο τρόπο, εκτός από τη σατανική έξυπνάδα του αστυνόμου Μπρεσσάρ.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

να, δεν έχεις παρά να μου το πής...

“Αν πάλι δεν θέλεις, πρέπει κι' αυτό να μου το πής καθαρά. “Ας λήξη πειά αυτή ή κωμωδία... Συμβουλέψου την καρδιά σου, την ψυχή σου, το λογικό σου...”

Και κύτταξε πάντα τη ζωή σου, το δρόμο που πήρες και τραβάς.

Σκέψου μόνο ένα πράγμα, που στο έχω ξαναπή και που γι' αυτό έχω κάνει τόσους όρκους... Η ζωή μου σου ανήκει ολύτεια, ανεπιρέσσια. Είμαι δική σου ως τον θάνατο, Άλφρέδε... Κατάλαβέ το καλά αυτό και αποφάσισε...

Αποφάσισε, μικρέ μου άγγελε και δώσε κάποια λύσις' αυτό το μαρτύριό μας, γιατί άλλοιως ο θάνατος της αγάπης μας είνε μοιραίος.

Στο γράμμα σου που περιμένω, εξήγησέ τά μου όλα... όλα...

“Αν πάλι θέλης να μιλήσουμε, προφορικώς ειδοποίησέ με να έλθω...”

Μήπως προτιμάς να με ιδής εκεί στο γνωστό μας μέρος, άπόψε στάς 10 το βράδυ ;

Χ α ι ρ ε.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 24)

λους της, διασκεδάζοντας έτσι ως το πρωί. Αυτή ή ζωή μ' έκανε να υποφέρω, μά δεν ήθελα να της κάνω καμμιιά παρατήρησι, για να μη θεωρηθώ ως δύστροπος σύζυγος. Μπορεί ωστόσο να ήταν λάθος μου, γιατί ύστερ' από λίγον καιρό άντελήφθη μόνος μου ότι με έξεθετε. Η Ίρην με άπατούσε με τον πιο σκληρό και τον πιο αδιάφορο τρόπο. Ζήτησα λοιπόν διαζύγιο, το έκέρδισα και κλείσθηκα πάλι στη μοναξιά μου. Αυτές όμως ή συνεχείς απογοητεύσεις, μ' έκαναν νευρικό κ' ιδιότροπο κι' έτσι άρχισα να δίνω την έντύπωσι πως έκανα τρέλλες. Κι' όμως αυτές ή τρέλλες μου δεν ήταν τίποτε άλλο παράξενικά ξεσπάσματα του έγωισμού μου που είχε πληγωθή βαθειά και ζητούσε μια παρηγοριά και μια ίκανοποίησι. Τρελλός; Μά βέβαια, ένας άπογοητευμένος, ένας τραγικός άνθρωπος, δίδει την έντύπωσ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

(Συνέχεια στη σελίδα 41)

ριο, μόλις όσφρανη τη μρωδιά του αιματος. Από την Ίουεήθ ως την Ίωάννα ντ' Άρκ, υπάρχει μια άτελείωτη σειρά ήρωικών γυναικών που αφήνουν καταληκτικούς τους άνδρες.

Μά κι' ο πολέμος με τις Άμαζόνες, που αναφέρει ή ιστορία δεν είνε ένα ακόμη παράδειγμα της γυναικείας άντοχής στις πιο σκληρές δοκιμασίες της ζωής; Όπως ξέρετε, ή Άμαζόνες με την βασίλισσα τους άποτραυήχτηκαν πολεμώντας διαρκώς με τους άνδρες στα βουνά του Καυκάσου, άπ' όπου κατάγεται ολόκληρη ή λευκή φυλή μας, κι' από εκεί έσκακούλούθησαν ν' άγωνίζονται άπελπισμένα κατά των άνδρών.

Είνε όμως περιττό να καταφεύγει κανείς σε τόσο μακρινά παραδείγματα. Έχουμε άλλα πιο πρόσφατα και πιο έκπληκτικά, που επιβεβαιώνουν τους παραπάνω ισχυρισμούς των έπιστημόνων. Κατά τον ρωσοπολωνικό πόλεμο, τόσο στη Ρωσία, όσο και στην Πολωνία και κυρίως μάλιστα σ' αυτήν την τελευταία χώρα, οργανώθηκαν λόχοι γυναικών που πολέμησαν μ' έναν εκτήκτικο ήρωισμό, που ξεπερνούσε πολλές φορές την τόλμη και το θάρρος των άνδρών. Ο Άγγλος φυσιολόγος Ρούθλαν αναφέρει σ' ένα άρθρο του ότι έγνώρισε δυο Πολωνίδες λοχαγούς που είχαν ένα σωρό τραύματα: ή πρώτη δεκαενέα και ή δεύτερη δώδεκα! Επίσης και μια συνταγματάρχισσα του τσαρκού στρατού είχε δεκαπέντε ολόκληρα τραύματα! Στην Κίνα, και ειδικώς στη ημοκρατία της Καντών, τα γυναικεία συντάγματα είχαν παραπάνω από οχτώ χιλιάδες Κινέζες: Επίσης εκατόν δεκατέσσερες γυναικες ανήκαν στην αεροπορία κι' από αυτές, ή πιο αξιοθαύμαστη είνε ή δεσποινίς Μουί, ή Κινέζα μίς Έρχαρτ της Καντών.

Με και στην Νικαράγουα, κατά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο, σχηματίσθησαν λόχοι γυναικών που είχαν ως άρχηγό τους την στρατηγίνα Λουζιάννα Όλιβαρές, την ώραϊότερη γυναίκα της Νικαράγουας.

Τί θα συμψη στομέλλον; Σε τί συμπέρασμα κατέληξε ή παραπάνω έρευνα των διασημοτέρων φυσιολόγων της έτυχής μας; Στο έξης: οι κύκλοι της ιστορίας του ανθρώπινου γένους επαναλαμβάνονται και θα επαναλαμβάνονται επ' άπειρον. Η γυναίκες λοιπόν δεν θ' άργήσουν πάλι να καταλάβουν την θέση τους στην πρώτη γραμμή της κοινωνικής ζωής, όπως άλλοτε κατά την πρωτόγονη και προϊστορική έποχή του κόσμου.

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΟΥΣ ΚΡΑΟΥΣΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

τες. “Εβλεπε διαρκώς όλους τους έγκληματίες που είχε άποκεφαλίσει κι' επανελάμβανε με τρόμο τα τελευταία λόγια τους.

Μια νύχτα, που είχα πάει κρυφά στο σπίτι του, τον άκουσα να λέη, μέσα στον ύπνο του :

— “Εσύ είσαι Κάρλ Μπουττλερ ;” (Ο Μπουττλερ ήταν ένας άπό τους πιο άπαισίους δολοφόνους της Γερμανίας. Ο Γιούλιους Κράουτς του είχε κόψει το κεφάλι, έδω και λίγο καιρό.) Γιατί λοιπόν δεν μιλάς ; “Εσύ είσαι Κάρλ ; Μήπως σ' έκανα να πονέσης; Γιατί άποτραβιέσαι; “Ελα να σφίξουμε το χέρι.. “Ελα να πιούμε στην υγεία των δικαστών σου !...”

Ο δήμιος του Βερολίνου είχε άρχισει να τρελλαίνεται. Κατά την τελευταία του εκτέλεσι, πριν άποκεφαλίσει τον «πελάτη» του τον είχε άγκαλιάσει και τον είχε φιλήσει πολλές φορές στο πρόσωπο. Η άρχές λοιπόν άρχισαν ν' άνησυχούν και δεν άργησαν να τον άντικαταστήσουν με τον πρώτο από τους βοηθούς του.

Ο Γιούλιους Κράουτς τότε κλείσθηκε στο σπίτι του και δεν ήθελε να δεχθή κανένα, ούτε κι' αυτούς τους πρώην βοηθούς του. Νόμιζε πως τον καλούσαν εκείνοι που τους είχε κόψει το κεφάλι με τον πέλεκυ του. Κι' έτσι, ύστερ' από τρεις ήμέρες, ή κόρη του ή Μίνα, που είχε πάει να τον έπισκεφθή, τον βρήκε νεκρό στη μέση της κάμαράς του. Ο Γιούλιους Κράουτς είχε κόψει το λαιμό του μ' ένα μαχαίρι. Δίπλα του βρισκόταν ο μοιραίος πέλεκυς του. Σ' αυτόν άπάνω ο δήμιος του Βερολίνου είχε γράψει τελευταίο τ' όνομά του!...

Αυτό το τέλος είχε ο Γιούλιους Κράουτς που δεν μπόρεσε ποτέ να νοιώση τη στοργή και την αγάπη των ανθρώπων.»

τρελλού!

Αυτό άκούω τώρα διαρκώς κι' από τη δεύτερη γυναίκα μου. Μά δεν είμαι τρελλός! Υποφέρω μόνο, περισσότερο άπό κάθε άλλο άνθρωπο, γιατί όλες άνεξαιρέτως ή γυναικες μου φέρθηκαν με τον πιο σκληρό και τον πιο άπάνθρωπο τρόπο. “Αν δεν μ' αγαπούσαν, δεν έπρεπε να με γελάσουν, να με άπατήσουν, να με ταπεινώσουν. Κι' ωστόσο, αυτό συνέθη και με τον Γκάρρετ, όπως και με τον Μάξ Λίντερ. Αυτοί δεν μπόρεσαν ως το τέλος να υποφέρουν μια τέτοια μαρτυρική ζωή κι' αυτοκτόνησαν. Μήπως με περιμένει κι' έμένα ή ίδια τύχη; Μπορεί... Μά αν αυτοκτονήσω καμμιιά ήμέρα, δεν θέλω να πη κανείς πως ήμουν ένας τρελλός. Είμαι ένας δυστυχής άνθρωπος με μια ματωμένη καρδιά...

ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ